Vonnisnummer / Griffienummer **2023 /** 396
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak **4 mei 2023**
Naam van de beklaagden **G.F.** 591 **E.F.** 592
Systeemnummer parket **21GNT315** Rolnummer **22O000586** Notitienummer parket **GE69.I3.461/2021**

rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde

Kamer O9

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het arbeidsauditoraat en de burgerlijke partijen :

F.M.
ingeschreven te (...)

E.N.
ingeschreven te (...)

A.M.
ingeschreven te (...)

I.S.
ingeschreven te (...)

tegen:

1. **G.F.**, (...)
geboren te (...) op (...)
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te (...)

2. **E.F.**, RRN (...)
geboren te (...) (Irak) op (...)
niet ingeschreven

beklaagd van :

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

DE EERSTE, als lasthebber van de werkgever, met name als zaakvoerder van de BVBA F. (KBO: (...)), failliet verklaard door de Ondernemingsrechtbank Gent, afdeling Oudenaarde op 23 september 2021

A. geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding

te Zwalm, op 04.03.2020

als werkgever, zijn aangestelde of zijn lasthebber, de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002, niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op het tijdstip waarop de werknemer zijn prestaties aanvat

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk: E.J.

(zie map I, PV-RSZ-inspectie)

- inbreuk op de artikelen 4 tot 8 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels

- strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4te Zwalm

B. geen of geen correcte Dimona-aangifte bij uitdiensttreding

te Zwalm, in de periode van 14.09.2019 tot en met 5.11.2020, meermaals

als werkgever, aangestelde of lasthebber, de gegevens vereist krachtens het hierna vermelde koninklijk besluit van 5 november 2002 niet elektronisch meegedeeld hebben aan de instelling belast met de inning van de socialezekerheidsbijdragen in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, uiterlijk op de eerste werkdag die volgt op de beëindiging van de aangegeven tewerkstelling

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: vijf
namelijk:

- A.Mo., op een niet nader gekende datum tussen 14.09.2019 en (uiterlijk) 05.11.2020
- E.M., op 06.12.2019
- E.N., op 20.12.2019
- F.M., op 06.12.2019
- I.S., op 15.01.2020

(zie map I, PV-RSZ-inspectie, werden niet weerhouden door mijn ambt: A.M. (geen info) en E.J. (op correcte datum UIT dienst gemeld))

- inbreuk op artikel 9 van het koninklijk besluit van 5 november 2002 tot invoering van een onmiddellijke aangifte van tewerkstelling, met toepassing van artikel 38 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels
- strafbaar gesteld door artikel 181, §1, eerste lid, 1° van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 4

C. tewerkstelling van een buitenlandse onderdaan zonder verblijfsvergunning

te Zwalm, op 13.09.2019

als werkgever, aangestelde of lasthebber, arbeid heeft doen of laten verrichten door een buitenlandse onderdaan die niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk: F.M., van Iraanse nationaliteit

(zie map II en III, aanvullend verslag RSZ + info DVZ)

- inbreuk op artikel 4, §1, eerste lid, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers
- strafbaar gesteld door artikel 12/1, §1, eerste lid, 1°, de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers

D. Geen arbeidsvergunning en/of arbeidskaart

te Zwalm, op 26.09.2019

als werkgever, aangestelde of lasthebber, een buitenlandse onderdaan arbeid hebben doen of laten verrichten zonder dat hij een arbeidsvergunning heeft verkregen of als de buitenlandse onderdaan niet over een arbeidskaart beschikt

Aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: één
namelijk: E.N., van Iraanse nationaliteit

(zie map IV, nazicht verblijf- en werkstatuut van alle werknemers)

- inbreuk op de artikelen 4, §1, eerste lid en 5 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers
- strafbaar gesteld door artikel 12, §1, eerste lid, 1°, de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers

E. loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen

te Zwalm, in de periode van 12/09/2019 tot (uiterlijk) 05.11.2020, meermaals,

als werkgever, aangestelde of lasthebber, het loon van de werknemer niet hebben uitbetaald of het niet hebben uitbetaald op de datum dat het loon invorderbaar was.

aantal personen tewerkgesteld met schending van deze bepaling: zeven
namelijk: A.Mo., E.M., E.N., F.M., I.S., E.J., A.M.

- inbreuk op artikelen 3, 3bis, 4, 9 tot 9quinquies en 11 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers
- strafbaar gesteld door artikel 162, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek
- strafbaar met een sanctie van niveau 2

MET SAMENHANG (art. 155 Ger.W.)

DE EERSTE,
DE TWEEDE,

als dader of mededader (art. 66 Sw)

F. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten

te Zwalm, en bij samenhang te Borgerhout, Sint Niklaas, Zellik, Brussel en elders in het Rijk, in de periode van 13.09.2019 - 06.12.2019

het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, waarbij zijn toestemming van geen belang was,

aantal personen betrokkene bij de schending van deze bepaling:
één namelijk: F.M.

(zie map II en III, aanvullend verslag RSZ + info DVZ)

- inbreuk op artikel 433quiniquies § 4 Sw.
- strafbaar met een gevangenisstraf van 1 jaar tot 5 jaar en een geldboete van 500 tot 50.000 €

---

1. PROCEDURE

1.
De zaak werd behandeld op de openbare terechtzitting van 23 maart 2023.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde:
- het openbaar ministerie, bij monde van substituut-arbeidsauditeur V.N.,
- de burgerlijke partijen: F.M. vertegenwoordigd door haar raadsman mr. W.C., loco mr. D.S., beiden advocaat te (...); I.S. vertegenwoordigd door haar raadsman mr. W.C., advocaat te (...), loco mr. T.J., advocaat te (...); E.N. en A.M. vertegenwoordigd door hun raadsman mr. D.S. advocaat te (...); de beklaagde G.F., bijgestaan door zijn raadsman mr. V.P., advocaat te (...).
-

De beklaagde E.F. was niet aanwezig, en niemand voor hem, hoewel hij behoorlijk werd gedagvaard. De zaak lastens deze beklaagde werd bij verstek behandeld.

De Nederlandse taal werd gehanteerd voor de rechtspleging.

2. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

2.1. Strafvordering

2.
De dagvaarding werd rechtsgeldig betekend.

De strafvordering is ontvankelijk.

2.2. Grond van de zaak

a) De feiten

3.

3.1.
De sociale inspectie stelt vast dat er na het derde kwartaal van 2019 geen RSZ-aangiftes meer worden ingediend door de BVBA F.. In de periode van 19 september 2019 tot en met 2 maart 2021 zijn er nochtans 7 personeelsleden (A.Mo., E.M., E.N., F.M., I.S., E.J., A.M.) aangegeven in de

Dimona databank. Ook wordt de onderneming in de loop van 2019-2020 op verschillende werven als onderaannemer gemeld.
De zaakvoerder van de vennootschap, de eerste beklaagde, wordt bevraagd. Hij bevestigt dat hij de voornoemde personeelsleden in dienst had. Zij hebben prestaties voor hem geleverd, maar zijn inmiddels uit dienst. De eerste beklaagde verklaart, samengevat, dat hij in financiële problemen zit en als hij geen betalingen ontvangt voor zijn uitgevoerde werken "hij dan wel weer failliet zal gaan".
Hoewel de eerste beklaagde belooft om de meldingen in de Dimona databank en de RSZ-aangiftes te regulariseren en zich aan te sluiten bij een sociaal secretariaat, laat hij na dit te doen.

3.2.
De 7 voormelde personeelsleden worden aangeschreven en bevraagd over hun periode van tewerkstelling. 5 personeelsleden reageren aan de hand van een vragenlijst:
E.N.: hij verklaart dat hij voltijds werkte, hij trad uit dienst op 20 december 2019; F.M.: hij verklaart dat hij voltijds werkte, hij trad uit dienst op 06 december 2019; I.S.: hij verklaart dat hij voltijds werkte, hij trad uit dienst op 15 januari 2020;
E.J.: hij verklaart dat hij voltijds werkte, hij trad in dienst op 4 maart 2020 en trad uit dienst op 30 april 2020;
E.M.: hij verklaart dat hij voltijds werkte, hij trad uit dienst op 06 december 2020;

Zij verklaren dat ze hun loon (alsmede hun loonfiches) niet, minstens niet volledig, hebben ontvangen.

3.3.
F.M., een van de personeelsleden, wordt uitvoerig bevraagd door de sociaal inspecteur.

Hij verklaart dan onder meer het volgende:
hij werd tewerkgesteld in een risicovolle sector, de bouwsector en kreeg van de werkgever geen beschermingskledij. Hij diende op eigen kosten beschermingskledij aan te kopen;
hij ontving loon voor drie dagen tewerkstelling, zijnde 200 euro. De betaling gebeurde cash. Voor de andere tewerkstellingsperiode ontving hij geen loon. De belofte van betaling werd niet nageleefd;
hij bevond zich in een precaire situatie omdat hij niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte en bijgevolg afhankelijk was van anderen;
hij werd gemeld via Dimona en in het begin werd voor betrokkene loon aangegeven aan de RSZ doch vanaf het volgende kwartaal niet meer. Bovendien verklaarde hij dat de tewerkstellingsperiode, zoals gemeld via dimona, niet overeenstemde met de werkelijkheid;
hij diende 9.000 euro te betalen om te kunnen werken;
hij werd via een tussenpersoon aan de werkgever voorgesteld;
Het was de tussenpersoon die hem dagelijks naar de werven bracht, maar voor zijn verplaatsing naar huis, later die dag, diende hij zelf in te staan.

E.F., detweede beklaagde, fungeerde als tussenpersoon. Hij verwees F.M. door naar de eerste beklaagde hij bracht F.M. naar de werven. F.M. diende bij de tweede beklaagde te informeren naar zijn loonfiches en loon.

F.M. verklaart dat hij gewerkt heeft van 13 september 2019 tot en met 6 december 2019. Hij legt zijn arbeidsovereenkomst van 13 september 2019 voor.

Het statuut 'slachtoffer mensenhandel' werd hem toegekend.

3.4.
De Vlaamse Sociale Inspectie stelt vast dat E.N. op basis van zijn verblijfsstatuut niet mocht werken vòòr 6 november 2019. Hij was in die periode wel gemachtigd tot een verblijf van meer dan 3 maanden met een attest van immatriculatie, geldig van 2 mei 2019 tot 1 november 2019.

3.5.
De eerste beklaagde verklaart dat hij geen enkel betaalbewijs van loon kan voorleggen. Hij verklaart dat hij vaak in cash betaalde. Hij kan geen arbeidsreglement, individuele rekeningen en afgiftebewijzen van ecocheques voorleggen. De betalingen voor het zegelstelsel zijn evenzeer niet in orde. Hij is geen klant bij een sociaal secretariaat en kan slechts voor een beperkte periode loonfiches voorleggen.

b) Beoordeling

4.
De eerste beklaagde dient zich te verantwoorden voor het plegen van volgende sociaalrechtelijke misdrijven:

A. geen of geen correcte Dimona-aangifte bij indiensttreding
B. geen of geen correcte Dimona-aangifte bij uitdiensttreding
C. tewerkstelling van een buitenlandse onderdaan zonder verblijfsvergunning
D. Geen arbeidsvergunning en/of arbeidskaart
E. loon van de werknemer niet (tijdig) uitbetalen
F. mensenhandel met als doel de uitbuiting door arbeid en diensten

De feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A, B, C, D en E werden door de eerste beklaagde in besluiten en ter terechtzitting niet betwist. Ze zijn ook afdoende bewezen, onder meer gelet op de volgende elementen uit de strafinformatie:

- de vaststellingen van de sociale inspectie, zij stelden onder meer vast dat :
  - na het derde kwartaal van 2019 er geen RSZ-aangiftes meer werden ingediend, hoewel er 7 personeelsleden werden aangegeven in de Dimona databank;
  - de onderneming nog op verschillende werven als onderaannemer werd gemeld;
  - E.N. op basis van zijn verblijfsstatuut niet mocht werken vòòr 6 no-vember 2019;

- de verklaringen van 5 van de 7 personeelsleden, die samengevat stelden dat zij allen:
  - werkten via een voltijdse arbeidsovereenkomst;
  - geen (minstens onvoldoende) loon en loonfiches ontvingen;
  - uit dienst gingen zonder dat daartoe de nodige administratie werd vervuld;
- de verklaringen van de eerste beklaagde, die onder meer stelt dat:
  - hij de 7 personeelsleden in dienst had en zij prestaties voor hem hadden geleverd;
  - hij de wanbetaling toewijst aan zijn financiële problemen;
  - hij in eerste instantie belooft om de meldingen in de Dimona databank en de RSZ-aangiftes te regulariseren en zich aan te sluiten bij een sociaal secretariaat;
  - hij geen betaalbewijzen van loon, geen arbeidsreglement, geen individuele rekeningen en geen afgiftebewijzen van ecocheques kan voorleggen;
  - hij geen klant is bij een sociaal secretariaat en slechts voor een beperkte periode loonfiches kan voorleggen;

Het staat, gelet op het voorgaande, vast dat de eerste beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A, B, C, D en E. Deze feiten zijn hem toerekenbaar.

5.
De eerste beklaagde en de tweede beklaagde dienen zich onder de tenlastelegging F te verantwoorden voor feiten van mensenhandel, een inbreuk op artikel 433quinquies van het Strafwetboek.

De eerste beklaagde betwist dat hij kon weten dat F.M. zich in een kwetsbare toestand bevond, omwille van zijn precaire verblijfssituatie. Hij legt een kopie van zijn identiteitskaart voor. Hij

meent dat hij moet worden vrijgesproken. Ter terechtzitting gedroeg hij zich naar de wijsheid van de rechtbank.

Op basis van de stukken in het strafdossier staat vast dat F.M. zich in een precaire verblijfstoestand bevond. Het staat niet vast dat de beklaagden hiervan op de hoogte waren en van dit gegeven (op zich) misbruik hebben gemaakt.

De verzwarende omstandigheid van artikel 433septies Sw, dat misbruik zou zijn gemaakt van de kwetsbare toestand waarin deze persoon verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand zodat hij geen andere keuze had dan de gevraagde handelingen te stellen, is dan ook- terecht – niet voorzien in de dagvaarding.

De eerste beklaagde betwist ook formeel dat F.M. hem de som van 9.000 euro diende te betalen, alvorens het verkrijgen van een arbeidsovereenkomst. De eerste beklaagde verklaarde het volgende hierover:

> *"Zij hadden dat onder elkaar al overeengekomen. Het kan zijn dat F. (E.F.) erbij zat als F.M. mij dit gezegd heeft, maar oorspronkelijk wist ik hier niet van. F. (E.F.) had dit afgesproken met die jongen. Hij ging investeren in het bedrijf en ik moest een contract voor hem opmaken. Die jongen zou ingeschreven worden in het bedrijf maar ik denk dat hij zelfs niet*
>
> *veel of helemaal niet gewerkt heeft."* [...]
> *"P: U bent uiteindelijk bij F.M. gegaan met zijn C4. Op dat moment zou u F (F.M.) ook nog eens gevraagd hebben of hij u 3.000,00 euro kon lenen omdat u bezoek zou krijgen van een deurwaarder. Wat heeft u hierop te zeggen?*
> *V: Dat kan zijn dat ik hem een lening gevraagd heb omdat ik op dat moment deurwaarders over de vloer kreeg. ik vroeg aan verschillende mensen om geld te lenen, maar met de bewuste bedoeling dit terug te betalen. [...] "Het eerste geld dat heb ik echt niet gevraagd. Dat was iets met E.F. en ten tweede als ik die 3.000,00 euro vroeg was dit wel de bedoeling om dit terug te geven."*

Het strafdossier bevat naast de verklaring van F.M. eveneens een erkenning van schuld, waarbij de tweede beklaagde verklaart dat hij de som van 9.000 euro ontving van F.M., en dat hij die binnen de 20 dagen zou terugbetalen. Het blijkt niet dat deze som effectief werd terugbetaald. Het is ook zeer onwaarschijnlijk, nu zelfs het gewone loon niet werd uitbetaald.

Gelet op de verklaring van en de vaststellingen betreffende F.M., staat vast dat deze persoon werd gebruikt en ingezet als arbeider in omstandigheden die niet menswaardig zijn.

De eerste en de tweede beklaagde waren hier onmiskenbaar van op de hoogte, minstens behoorden zij hiervan op de hoogte te zijn. De door de eerste beklaagde voorgelegde stukken overtuigen niet van het tegendeel.

De feiten, voorwerp van de tenlastelegging F zijn bewezen in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde.

c) Straftoemeting

6.

De feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A tot en met F zijn in hoofde van de eerste beklaagde gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet, zodat conform art. 65, lid 1 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, nl. de zwaarste.

7.
De straf moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit hun strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank gekend. Niettemin dient de straftoemeting niet enkel de vergeldingsbehoefte te dienen, doch moet deze ook oog hebben voor de algemene en speciale preventie. De sanctionering moet dan ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken.

8.
Door het plegen van deze feiten hebben de eerste beklaagde en de tweede beklaagde aangetoond dat zij onvoldoende respect hebben voor de geldende rechtsregels.

Feiten van mensenhandel zijn objectief gezien bijzonder ernstig. Het slachtoffer wordt niet alleen economisch uitgebuit, het geweld heeft tevens ernstige fysieke, psychologische en sociale gevolgen voor het slachtoffer. Het gemak waarmee de eerste beklaagde en de tweede beklaagden deze feiten hebben gepleegd, getuigt van een gebrek aan respect voor de waardigheid van een medemens.

De door de eerste beklaagde gepleegde inbreuken op de sociale reglementering in het algemeen en het sociaal strafrecht in het bijzonder zijn eveneens ernstig. Door de tewerkstelling van personen die geen machtiging hebben van verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging of die niet in het bezit zijn van een arbeidskaart ondergraaft beklaagde het beleid van de overheid met betrekking tot de tewerkstelling van vreemdelingen.

Door geen tijdige DIMONA-aangifte te verrichten voor zijn werknemers maakt de eerste beklaagde de controle op het nakomen van de verplichtingen die beklaagde heeft ingevolge de sociale wetgeving moeilijk tot onmogelijk. Bovendien wordt door het plegen van dergelijke inbreuk de deur wijd opengezet voor een ander misdrijf: namelijk het niet-betalen van sociale zekerheidsbijdragen. De eerste beklaagde dient goed te beseffen dat hij in het belang van zijn werknemers de wetgeving met betrekking tot het opstellen en bijhouden van sociale documenten strikt en stipt dient na te leven.

Dat de beklaagde zich door tegenslagen in een moeilijke financiële positie bevond, en dat dit hem heeft aangezet, of dat dit de aanleiding was tot het plegen van de voorliggende feiten, wordt door hem aannemelijk gemaakt, maar hij moet beseffen dat geen enkele afbreuk doet aan het strafbaar en laakbaar karakter van zijn daden.

Deze beklaagde had duidelijk onvoldoende oog voor het welzijn van anderen, en gaf door het plegen van de voorliggende feiten blijk van een eenzijdige en egocentrische ingesteldheid.

Wat de tenlastelegging F betreft, is het ook voor de rechtbank duidelijk dat het zwaartepunt van deze feiten ligt bij de tweede beklaagde. Dit doet evenwel geen afbreuk van de schuld van de eerste beklaagde.

De beide beklaagden moeten worden geresponsabiliseerd.

9.
De eerste beklaagde heeft 5 strafrechtelijke voorgaanden. Naast 4 veroordelingen voor verkeersinbreuken, liep hij reeds in 2009 een correctionele veroordelingen op wegens sociaal strafrechtelijke inbreuken, namelijk: de arbeidsinspectie verhinderd hebben van toezicht, inbreuk bij het verstrekken van inlichtingen met betrekking tot de werkgeversbijdragen, niet bijhouden van individuele rekeningen, inbreuk inzake het loon van werknemers.

Deze beklaagde is derhalve niet aan zijn proefstuk toe en de eerdere veroordelingen en bekomen gunsten, hebben duidelijk niet het verhoopte ontradende effect gehad.

In de gegeven omstandigheden rest dan ook enkel een repressieve aanpak. Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van de eerste beklaagde tot het verkrijgen van werkstraf. Een gevangenisstraf is noodzakelijk om deze beklaagde te wijzen op het onaanvaardbaar karakter van zijn daden. Een werkstraf vormt een onaangepast maatschappelijk antwoord op de bewezen verklaarde feiten. De rechtbank ziet ook de noodzaak om preventief op te treden, onder de vorm van ene straf met uitstel, een werkstraf kan niet worden opgelegd met uitstel van tenuitvoerlegging, en maakt ook om die reden geen gepaste straf uit.

Gezien de eerste beklaagde nog niet veroordeeld is geweest tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek, kan gewoon uitstel worden verleend. Een proeftermijn van 3 jaar volstaat.

De eerste beklaagde dient te beseffen dat dit uitstel van rechtswege zal worden herroepen ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek, zonder uitstel ten gevolge heeft gehad, alsook dat het uitstel kan worden herroepen indien gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is dat veroordeling tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van ten minste één maand en ten hoogste zes maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek.

10.
De tweede beklaagde heeft 20 strafrechtelijke voorgaanden. Naast 18 veroordelingen voor verkeersinbreuken, liep hij 2 correctionele veroordelingen op wegens mensensmokkel binnen een criminele organisatie (2015) en inbreuken op de milieuwetgeving.

Ook deze beklaagde is niet aan zijn proefstuk toe. Hij maakte in het verleden reeds misbruik van de bijzonder kwetsbare positie waarin de vreemdeling zich bevindt, omwille van zijn precaire administratieve toestand . De eerdere veroordelingen en bekomen gunsten, hebben duidelijk niet het verhoopte ontradende effect gehad.

Gelet op zijn verstek heeft de rechtbank geen zicht op de huidige sociale, familiale en professionele toestand van beklaagde.

In de gegeven omstandigheden rest dan ook enkel een repressieve aanpak. Een substantiële en effectieve gevangenisstraf lijkt het enige middel om hem ervan te weerhouden om nieuwe criminele feiten te plegen. De geldboete is in beginsel verplicht.

11.
De rechtbank is van oordeel dat de hierna bepaalde straffen aan de beoogde preventieve en repressieve doelen tegemoet komen. Om precies van aard te zijn de eerste beklaagde en de tweede beklaagde de ernst en de draagwijdte van hun fouten te leren inzien alsook als duidelijke waarschuwing die hen ertoe moet aanzetten in de toekomst hun verantwoordelijkheid ernstiger op te nemen, kan deze straftoemeting, niet op een mildere wijze worden toegepast. Een grotere mildheid betonen zou trouwens getuigen van een permissiviteit die niet langer van aard zou zijn de beklaagden aan te zetten tot meer zin voor verantwoordelijkheid en discipline en tot het respecteren van de rechtsregels.

12.
De geldboeten dienen overeenkomstig artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten en overeenkomstig artikel 102 Sociaal Strafwetboek verhoogd te worden met opdeciemen. Voor feiten (deels) gepleegd vanaf 1 januari 2017 (art. 59 en 60 van de

Programmawet van 25 december 2016, BS 29 december 2016) betreffen dit 70 opdeciemen (factor x 8).

c) De bijdragen en kosten

13.
De eerste en de tweede beklaagde dienen als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redder die, sedert 17 december 2005, 25 euro bedraagt en sinds 1 januari 2017 dient vermeerderd te worden met 70 opdecimes tot 200 euro (artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en houdt geen straf in.

14.
Artikel 91, 2e lid van het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950 verplicht de rechter voor elke criminele, correctionele en politiezaak aan iedere veroordeelde een vergoeding bedraagt op te leggen, die thans 58,24 euro bedraagt.

15.
Krachtens artikel 4 §3 en 5 §§ 1 en 2 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand wordt, behalve indien hij van de juridische tweedelijnsbijstand geniet, iedere door een strafgerecht veroordeelde verdachte, inverdenkinggestelde, beklaagde, beschuldigde of voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijke persoon, veroordeeld tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds. Deze bijdrage bedraagt thans 24 euro.

16.
Overeenkomstig artikel 162, 1e lid van het wetboek van strafvordering, verwijst ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklaagde (en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn), hem/haar in de kosten, jegens de openbare partij.

Overeenkomstig artikel 50, 2e lid van het Strafwetboek zijn alle wegens eenzelfde misdrijf veroordeelde personen gehouden tot de kosten wanneer zij door eenzelfde vonnis of arrest zijn veroordeeld. Dit is *in casu* het geval. Er zijn geen redenen om beklaagden van deze hoofdelijkheid vrij te stellen.

3.BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

17.
Krachtens de artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek, is degene die door zijn schuld aan een ander schade berokkent, verplicht deze schade integraal te vergoeden, wat impliceert dat de benadeelde teruggeplaatst wordt in de toestand waarin hij zich zou hebben bevonden indien de daad waarover hij zich beklaagt, niet was gesteld.

Degene die schadevergoeding vordert moet bewijzen dat er tussen de fout en de schade, zoals die zich heeft voorgedaan, een oorzakelijk verband bestaat; dit verband veronderstelt dat, zonder de fout, de schade zich niet had voorgedaan, zoals ze zich heeft voorgedaan.

3.1. Burgerlijke partijstelling van F.M.

18.
Deze benadeelde stelde zich burgerlijke partij en vroeg de vergoeding van zijn schade, begroot op 18.411,62 euro in hoofdsom, samengesteld als volgt:

- Loon tussen 13.09.2019 en 06.12.2019 (8 uur/ dag), met aftrek van 200 euro (reeds ontvangen loon)	6.911,62 euro
- Inkoopbedrag	9.000 euro
- Morele schade	2.500 euro
Totaal:	18.411,62 euro

Dit bedrag is volgens de burgerlijke partij te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 13 september 2019 en met de kosten, inclusief een rechtsplegingsvergoeding van 1.540,00 euro.

19.
Op basis van de voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur die door de burgerlijke partij wordt voorgelegd, werd een brutoloon van 14,573 euro/uur overeengekomen. De burgerlijke partij verklaarde op 25.02.2021 dat hij 5 dagen op 7 werkte, van 's morgens 7 uur tot 16u of 17u in de namiddag.

Het gevorderde bedrag komt in die omstandigheden als redelijk en billijk begroot voor en kan worden toegekend zoals gevorderd. Er werd ook geen concrete betwisting gevoerd door de beklaagde over het gevorderde.

20.
Morele schade komt niet voor precieze begroting in aanmerking. Het gaat in essentie om de juridische erkenning van het leed dat werd berokkend. Bij de begroting van deze schade houdt de rechtbank rekening met de ernst van de feiten en de impact hiervan op het slachtoffer evenals met de bedragen die gebruikelijk worden toegekend in gelijkaardige gevallen.

De rechtbank begroot de morele schade naar billijkheid op 1.000 euro.

21.
Krachtens artikel 194 *juncto* artikel 162bis, eerste lid, Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklaagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek.

De omvang hiervan wordt bepaald in functie van de burgerlijke vordering op het basisbedrag 1.650 euro.

3.2 Burgerlijke partijstelling van E.N.

22.
Deze benadeelde stelde zich burgerlijke partij en vroeg de vergoeding van zijn schade, begroot op 7.411,82 euro in hoofdsom, samengesteld als volgt:

- Loon tussen 26.09.2019 en 06.12.2019	1.792,48 euro
- 14 dagen loon compensatie overuren	1.428,15 euro
- Loon 2 vakantiedagen	204,02 euro

- Onbetaald loon tussen 06.12.2019 en 20.12.2019	3.987,17 euro
Totaal:	7.411,82 euro

Dit bedrag is volgens de burgerlijke partij te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 6 december 2019 tot op de dag van de uitspraak en met de gerechtelijke interesten vanaf deze laatste datum en met de kosten, inclusief een rechtsplegingsvergoeding t.b.v. 1.260 euro.

23.
Op basis van de voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur die door de burgerlijke partij wordt voorgelegd, werd een brutoloon van 14,573 euro/uur overeengekomen. De burgerlijke partij legt evenzeer een overzicht voor van de gepresteerde uren.

Op basis van deze gegevens, komt het gevorderde als toewijsbaar voor. Er werd ook geen concrete betwisting gevoerd door de beklaagde over het gevorderde.

24.
Krachtens artikel 194 *juncto* artikel 162bis, eerste lid, Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklaagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek.

De omvang hiervan wordt bepaald in functie van de burgerlijke vordering op het basisbedrag van 1.350 euro.

3.3 Burgerlijke partijstelling van A.M.

25.
Deze benadeelde stelde zich burgerlijke partij en vroeg de vergoeding van zijn schade, begroot op 5.619,34 euro in hoofdsom, samengesteld als volgt:

- 14 dagen loon compensatie overuren	1.428,15 euro
- Loon 2 vakantiedagen	204,02 euro
- Onbetaald loon tussen 06.12.2019 en 20.12.2019	3.987,17 euro
Totaal:	5.619,34 euro

Dit bedrag is volgens de burgerlijke partij te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 6 december 2019 tot op de dag van de uitspraak en met de gerechtelijke interesten vanaf deze laatste datum en met de kosten, inclusief een rechtsplegingsvergoeding van 1.260 euro.

26.
Op basis van de voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur die door de burgerlijke partij wordt voorgelegd, werd een brutoloon van 14,573 euro/uur overeengekomen.

Het gevorderde komt als toewijsbaar voor, ook bij gebrek aan concrete volgehouden betwisting door de beklaagde.

27.
Krachtens artikel 194 *juncto* artikel 162bis, eerste lid, Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklaagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek.

De omvang hiervan wordt bepaald in functie van de burgerlijke vordering, op 1.350 euro.

3.4 Burgerlijke partijstelling van I.S.

28.
De benadeelde stelde zich burgerlijke partij en vroeg de vergoeding van zijn materiële en morele schade vermengd, *ex aequo et bono* begroot op 15.000 euro in hoofdsom.

Dit bedrag is volgens de burgerlijke partij te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 12 september 2019 tot datum dagvaarding en meer de gerechtelijke interesten vanaf datum dagvaarding tot de dag der algehele betaling aan de wettelijke intrestvoet en de kosten begroot op een rechtsplegingsvergoeding van 1.540 euro.

29.
Op basis van de voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur die door de burgerlijke partij wordt voorgelegd, werd een brutoloon van 14,573 euro/uur overeengekomen. De burgerlijke partij verklaart dat hij 857 uren gepresteerd heeft. Hij kreeg op 17 oktober 2019 eenmaal de som van 750 euro uitbetaald. I.S. zou bijgevolg nog recht hebben op 11.739,06 euro (12.489,06 euro – 750 euro) brutoloon. De som van 12.489,06 euro wordt bevestigd in de syntheseconclusie van de eerste beklaagde.

I.S. kon voor een aantal maanden geen aanspraak maken op een uitkering, aangezien er geen melding werd gemaakt bij de Dimona databank van zijn uitdiensttreding. Ook de sociale lasten bleven onbetaald. I.S. kon zijn vaste kosten niet meer betalen en raakte hierdoor in de problemen.

Naast het verlies van loon, had dit ook emotioneel een grote impact op I.S.. Morele schade komt niet voor precieze begroting in aanmerking. Het gaat in essentie om de juridische erkenning van het leed dat werd berokkend. Bij de begroting van deze schade houdt de rechtbank rekening met de ernst van de feiten en de impact hiervan op het slachtoffer evenals met de bedragen die gebruikelijk worden toegekend in gelijkaardige gevallen. De rechtbank begroot de morele schade naar billijkheid op 250 euro

30.
Krachtens artikel 194 *juncto* artikel 162bis, eerste lid, Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklaagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek.

De omvang hiervan wordt bepaald in functie van de burgerlijke vordering op 1.650 euro.

3.5 . Ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen

31.
Omdat het door de beklaagden gepleegde misdrijven mogelijk nog andere schade hebben veroorzaakt, houdt de rechtbank de burgerrechtelijke belangen ambtshalve aan, in toepassing van artikel 4 V.T.Sv., zoals gewijzigd bij artikel 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S. 03.05.2005).

4.TOEGEPASTE WETTEN

De volgende artikelen bepalen de bestanddelen van de misdrijven, de strafmaat en de taalwet:
40, 44, 45, 50, 65, 66, 100 en van het Strafwetboek;

181, §1, eerste lid, 1°, van het Sociaal Strafwetboek ;
1 en 8 van de Wet van 29 juni 1964 ;
KB van 28 december 1950, zoals gewijzigd;
28, 29 van de Wet van 1 augustus 1985;
Wet van 5 maart 1952, zoals gewijzigd;
2 KB van 26 oktober 2007; 1022 van het Gerechtelijk Wetboek
1382 van het Burgerlijk Wetboek;
4 §3 van de Wet van 19 maart 2017;
4 van de Wet van 26 juni 2000;
4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
162.163.179.182.184.186.189.190.194.195.226.227 van het Wetboek van Strafvordering;
Wet van 15 juni 1935;
door de voorzitter ter zitting aangeduid.

UITSPRAAK

De rechtbank beslist, op tegenspraak ten aanzien van G.F., bij verstek ten aanzien van E.F., en in eerste aanleg, als volgt:

OP STRAFGEBIED

- veroordeelt de beklaagde, G.F., voor de feiten van de tenlasteleggingen A, B, C, D E en F samen tot

  - een hoofdgevangenisstraf van 12 maanden en

  - een geldboete van 1.000 euro, verhoogd met 70 opdeciemen (x8) tot 8.000 euro, met een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden

  - en verleent de beklaagde uitstel voor de hele hoofdgevangenisstraf en een gedeelte van 750 euro van de geldboete, verhoogd met de opdeciemen tot 6.000 euro, telkens voor een periode van 3 jaar

- veroordeelt de beklaagde, E.F., voor de feiten van de tenlasteleggingen F tot

  - een hoofdgevangenisstraf van 2 jaar en

  - een geldboete van 500 euro, verhoogd met 70 opdeciemen (x8) tot 4.000 euro, met een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

<u>Bijdrage – vergoeding - kosten:</u>

- spreekt tegen de eerste en de tweede beklaagde de verplichting uit een bijdrage te betalen van eenmaal vijfentwintig euro verhoogd met 70 opdeciemen (x8) en aldus gebracht op 200 euro tot financiering van het bijzonder fonds voor de hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

- veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017, tot het betalen van een bijdrage van 24 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische

tweedelijnsbijstand.

- legt bovendien aan elke veroordeelde een vergoeding op van 58,24 euro.

- veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk tot de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot op heden in het geheel begroot op 31,94 euro, meer de betekeningskosten van huidig vonnis in hoofde van tweede beklaagde.

Overtuigingstukken

- beveelt de voeging aan het dossier van de volgende overtuigingsstukken: SIN nummer BAEE4226.

OP BURGERLIJK GEBIED

- verklaart de vordering van de **burgerlijke partij F.M.** ontvankelijk en deels gegrond.

en veroordeelt de eerste beklaagde G.F. en de tweede beklaagde E.F. hoof-delijk tot betaling aan de burgerlijke partij F.M. van de som van 16.911,62 euro, en de vergoedende intrest tegen de wettelijke rentevoet vanaf 6 december 2019 en de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke rentevoet (op de hoofdsom en de verlopen vergoe-dende intrest) vanaf vandaag.

en veroordeelt de eerste beklaagde G.F. en de tweede beklaagde E.F. hoof-delijk tot betaling van de rechtsplegingsvergoeding bepaald op 1.650 euro, en de kosten.

wijst het meer en of anders gevorderde af als ongegrond.

De rechtbank wijst het meer en of anders gevorderde af als ongegrond.

- verklaart de vordering van de **burgerlijke partij E.N.** ontvankelijk en deels gegrond.

en veroordeelt de eerste beklaagde G.F. tot betaling aan de burgerlijke partij E.N. van de som van 7.411,82 euro, en de vergoedende intrest tegen de wettelijke rentevoet vanaf 20 december 2019 en de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke rentevoet (op de hoofdsom en de verlopen vergoedende intrest) vanaf vandaag.

en veroordeelt de eerste beklaagde G.F. tot betaling van de rechtsplegingsvergoeding bepaald op 1.350 euro, en de kosten.

wijst het meer en of anders gevorderde af als ongegrond.

- verklaart de vordering van de **burgerlijke partij A.M.** ontvankelijk en deels gegrond.

en veroordeelt de eerste beklaagde G.F. tot betaling aan de burgerlijke partij A.M. van de som van 5.619,34 euro, en de vergoedende intrest tegen de wettelijke ren-tevoet vanaf 20 december 2019 en de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke rentevoet (op de hoofdsom en de verlopen vergoedende intrest) vanaf vandaag.

en veroordeelt de eerste beklaagde G.F. tot betaling van de rechtsplegingsvergoeding bepaald op 1.350 euro, en de kosten.

wijst het meer en of anders gevorderde af als ongegrond.

- verklaart de vordering van de **burgerlijke partij I.S.** ontvankelijk en deels gegrond.

en veroordeelt de eerste beklaagde G.F. tot betaling aan de burgerlijke partij I.S. van de som van 12.739,06 euro, en de vergoedende intrest tegen de wettelijke rentevoet vanaf 15 januari 2020 en de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke rentevoet (op de hoofdsom en de verlopen vergoedende intrest) vanaf vandaag.

en veroordeelt de eerste beklaagde G.F. tot betaling van de rechtsplegingsvergoeding bepaald op 1.650 euro, en de kosten.

wijst het meer en of anders gevorderde af als ongegrond.

- houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen aan overeenkomstig artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.

Bijkomende informatieverplichting (artikel 195 Sv).

In toepassing van artikel 195 Wb. Sv. stelt de rechtbank, ter inlichting van de partijen die in deze zaak betrokken waren (ongeacht of deze partijen al dan niet aanwezig zijn tijdens de uitspraak van dit vonnis in de openbare terechtzitting) vast :

a) de effectieve gevangenisstraf, opgelegd in dit vonnis zal worden tenuitvoergelegd (o.a.) conform de bepalingen van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten, althans in zoverre en op voorwaarde dat deze bepalingen in werking zullen zijn getreden op het ogenblik van de strafuitvoering (zie artikel 109 van deze wet, gepubliceerd in het B.S. d.d. 15 juni 2005, alsmede de uitvoeringsbesluiten uitgevaardigd in toepassing van dit artikel van deze wet);

b) de veroordeelde (dit is een natuurlijke persoon die veroordeeld is tot een vrijheidsstraf krachtens een gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan) kan, in het kader van deze strafuitvoering, toekenning bekomen van zgn. "strafuitvoeringsmodaliteiten". In de wet van 17 mei 2006 wordt nader bepaald welke overheden daartoe bevoegd zijn en op welke wijze dit kan geschieden (het betreft de Minister van Justitie, de strafuitvoeringsrechter (dit is de voorzitter van de strafuitvoeringsrechtbank) of strafuitvoeringsrechtbank - de in de wet voorziene strafuitvoeringsmodaliteiten betreffen : de uitgaansvergunning, het penitentiair verlof, de onderbreking van de strafuitvoering, het elektronisch toezicht, de beperkte detentie, de voorwaardelijke invrijheidstelling en de voorlopige invrijheidstelling met het oog op het verwijderen van het grondgebied of de overlevering, de voorlopige invrijheidstelling om medische redenen en de omzetting van een vrijheidsstraf in een werkstraf).

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare zitting op 4 mei 2023 door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, kamer O9:
- L. T., rechter
in aanwezigheid van V. J., substituut-arbeidsauditeur;
met bijstand van griffier C. B.